

Елисавета Багряна

Птица с моторно сърце

1

КОЙТО НЕ ПОЗНАВА ИЗКУШЕНИЕТО на далечността,
възторга на движението,
тръпките на опасността,
опиянението от простора
и на скитничеството умората –

той никога не ще проникне ни в живота, ни в смъртта,
не ще прозре ни злото, ни доброто.
Не ще опита никога причастието на премеждието,
радостта на пристигането.

Не ще вкуси никога истинската сладост
на топлината в родното гнездо,
на хляба на бащината трапеза,
на съня до майчиното коляно!

2

ПРОСТРАНСТВО, ШИР небесна, далечни мъгливи,
от ранно детство вий помамахте очите ми,
отровихте кръвта ми, неспокойно що прелива
и тегли ме към вечно дирене и скитане.

Ветрец ли тих надиплеше зелените жита на нивите,
крило на птица ли прорежеше лазура на небето,
керван от облаци ли, гривести и сиви,
или платно на хоризонта на морето –

ръцете се изтегляха като стебла нагоре –
додето станаха прозрачни, изтънени, удължени,
очите като птици полетяха в простора
и тъй останаха завинаги нататък устремени...

Разбирам смътния копнеж и тайната ви жажда,
летци, моряци, вий, велики Дон Жуани,
които за живота земен чужденци се раждате –
деца на въздуха, простора, океана!

Разбирам всички скитници по всички пътища:

и тези, що уплитат в паяжина земното кълбо,
и другите, що водят мисълта в потайни кътища
и спущат я от стратосферата на мъдростта
до бездната дълбока
на лудостта и на смъртта!

3

ЛЕТИ, ЛЕТИ!

За да забравиш скърби и неволи,
да скъсаш всички връзки и вериги.

Тук горе има: две стрелки –
височина и скорост,
едно сърце – сърцето на мотора,
една съдба – ръцете на пилота...

А долу –
какво сте вие, тъмни върхове планински,
какво сте, дребни селища човешки,
и вие, тънки нишки, земни пътища?

Къде са границите и държавите,
приятелите, неприятелите?

– Една земя,
– едно небе над нея!

4

ТУК ВСИЧКО ЗЕМНО губи от теглото си.
на тази шеметна, безбрежна висина.
Въздушната струя изтрива гънките, вдълбани по челото ми,
очите ми измива водопад от светлина.

Къде са тежките, горчивите ми грижи,
които ме душеха всяка нощ като мора,
и всеки ден верига нова на вратът ми нижеха?
– Като мъгли залепнаха по земната кора.

В прозирните вълни на етера безмерен,

на тези две опънните криле,
тук няма нито утре, нито вчера,
а долу е земята – стар географически релеф...

Наоколо е синьо, светло и широко.
Лети и пее птицата с моторното сърце
от облаците и орлите по-високо –
избрала сякаш други някой свят за цел.

И все едно – дали, изпълнена от радостна умора,
ще стигна там, задето устремена полетях –
или като случайните, пресекли атмосферата ни метеори,
ще пламна, изгоря и падна въглен или шепа прах!...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11747>]